

Arrest

nr. 128 575 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. LYS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn, geboren in Ethiopië, X, uit Eritrese ouders. U verklaart uw hele leven in Addis Abeba te hebben gewoond, namelijk in de wijk Kirkos Kefle Ketema. U verklaart nooit Ethiopische documenten te hebben gehad, u had enkel een tijdelijke Eritrese identiteitskaart die om de zes maanden diende vernieuwd te worden. U diende dit document aan te vragen toen u 17 jaar oud was omdat u wilde verder studeren. Uw moeder zou samen met uw broers en zussen zijn teruggekeerd naar Eritrea tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië van 1998 tot 2000. Zij zouden zelf gekozen hebben om vrijwillig naar Eritrea terug te keren. U en uw vader bleven achter in Eritrea omwille van de slechte gezondheidstoestand van uw vader, zijn been diende

namelijk geamputeerd te worden. In Ethiopië ging u tot 2012 naar school, u studeerde economie. Daarnaast verkocht u kauwgum en zakdoeken op straat en werkte u ook drie à vier maanden als lasser. Sinds vier jaar heeft u ook een relatie met (F.S.), zij is een Ethiopische en woont nog steeds in Addis Abeba. De laatste vier jaar werd het echter moeilijker voor u om in Ethiopië te leven, u kreeg toen namelijk moeilijkheden met uw burens. Zij hadden familie verloren tijdens het grensconflict met Eritrea en vonden dat u en uw vader als Eritreërs niet op jullie plaats waren in Ethiopië. Ze beledigden u, vielen u lastig, bedreigden u en eenmaal werd u ook fysiek door hen aangevallen. U deed hiervan verschillende keren aangifte bij de politie maar zij ving niets aan met uw klachten. U verklaart dat zij de namen registreerden maar verder niets deden. U verklaart dat zelfs ook de politie u er op gewezen heeft dat u als Eritreër niets te zoeken heeft in Ethiopië. U ging bovendien klagen bij het Ministerie van Justitie maar ook zij deden niets om uw situatie aan te pakken. U verklaart ook problemen te hebben ondervonden om werk te vinden omwille van uw Eritrese afkomst. Na vier jaar in dergelijke omstandigheden te hebben geleefd besloot u het land te verlaten. Uw vader en u wilden in eerste instantie terugkeren naar Eritrea. U verklaart bij uw vertrek uit Ethiopië een document ondertekend te hebben waarin staat dat u een Eritreër bent en vrijwillig terugkeert naar Eritrea. U ging echter niet naar Eritrea. Uw broer, die op dat moment in Soedan verbleef, had u een brief gestuurd waarin hij u aanraadt niet naar Eritrea te gaan. Daar zou u namelijk verplicht worden uw nationale dienst te doen en zou u problemen krijgen omdat u protestants bent en deze religie verboden is in Eritrea. Op 19 februari 2013 heeft u samen met uw vader Ethiopië verlaten. Jullie reisden clandestien naar Soedan omdat jullie schrik hadden voor een arrestatie indien jullie rechtstreeks vanuit Ethiopië Eritrea zouden betreden. Zodoende staken jullie te voet de grens naar Soedan over. In Soedan werden jullie ontvangen door uw broer. Na een week is uw vader vertrokken naar Eritrea, hij ging met smokkelaars het land binnen. Zelf bleef u nog drie weken in Soedan, u wou eigenlijk het land niet verlaten maar u had schrik om zoals andere Eritreërs ontvoerd te worden. U reisde via de woestijn naar Libië, deze reis duurde 18 dagen. In Libië belandde u echter in de gevangenis, na drie maanden kon u ontsnappen en deed u beroep op de Rode Halve Maan in Bengazi. Na 15 dagen ging u naar Tripoli waar u uw reis met een bootje naar Italië regelde. U reisde vervolgens verder naar Frankrijk. Het was uw bedoeling om vanuit Calais naar England te reizen. Toen dit te moeilijk bleek kwam u uiteindelijk na twee maanden in Frankrijk te hebben verbleven naar België en vroeg u op 04 september 2013 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart Ethiopië te hebben verlaten ten gevolge van discriminatie omwille van uw Eritrese afkomst. U verklaart vervolgens niet te kunnen terugkeren naar Eritrea uit vrees verplicht te worden uw militaire dienst te vervullen en vervolgd te worden omwille van uw protestantse geloofsovertuiging. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese afkomst en nationaliteit en derhalve evenmin aan uw bewering dat u Ethiopië diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging omwille van deze afkomst.

Er kunnen in de eerste plaats vraagtekens worden geplaatst bij uw Eritrese afkomst. U bent vooreerst wel heel erg onwetend over de Eritrese geschiedenis en samenleving. U spreekt geen Tigrinya en weet niet van welke etnische origine u bent. Ook de etnische origine van uw ouders kent u niet (gehoorverslag p.3 en 6). U kunt geen enkele taal of etnische groep uit het land noemen, terwijl u verklaart dat uw ouders zowel Tigrinya als Amhaars spraken (gehoorverslag CGVS p.3). Dit betekent dat u zelfs niet op de hoogte bent dat 'Tigrinya' zowel een taal als de grootste etnische groep in het land behelst (Algemeen Ambtsbericht Eritrea – april 2013). Het is daarbij des te opmerkelijk dat u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van Amhara-origine te zijn (administratief dossier DVZ p.4), een etniciteit die wel in Ethiopië maar niet in Eritrea voorkomt. Verder weet u evenmin de geboorteplaats van uw ouders in het land te situeren (gehoorverslag CGVS p.6). U bent daarenboven bijzonder onwetend over de Eritrese geschiedenis. U weet enkel dat het land onafhankelijk werd in 1991 en dat het grensconflict met Ethiopië twee jaar duurde en startte in 1998. U verklaart dat daar niet werd over gepraat met uw vader (gehoorverslag CGVS p.9 en 11). U weet bovendien evenmin waarom uw ouders ooit besloten om naar Ethiopië te verhuizen (gehoorverslag CGVS p.9). **Het is uiterst opmerkelijk dat u zo weinig over uw land van herkomst zou afweten terwijl uw gezin net vanwege hun afkomst al verschillende problemen ondervond.** Vooral uw onwetendheid omtrent het referendum voor de onafhankelijkheid van Eritrea springt hierbij in het oog. U weet niet of er op dat moment kon gekozen worden welke nationaliteit de in Ethiopië wonende Eritreërs konden aannemen en weet evenmin wanneer uw ouders hun Eritrese identiteitskaart hebben verkregen

(gehoorverslag CGVS p.9-10). Hoewel u toen nog jong was, u was zeven jaar op het moment, blijft het opmerkelijk dat u daar ook later niet meer interesse voor toonde. Het al dan niet deelgenomen hebben aan het referendum in verband met de onafhankelijkheid van Eritrea was namelijk doorslaggevend voor het risico op deportatie, zodat dit een belangrijke impact had op uw leven.

Ook uw verdere verklaringen omtrent het grensconflict en de deportatie van uw moeder brengen uw Eritrese afkomst aan het wankelen. U verklaart dat uw moeder zelf bewust had gekozen om terug te keren naar Eritrea. U verklaart daarbij expliciet dat zij op het moment van het conflict de keuze had om terug te keren of niet. U herinnert zich echter niet exact wanneer zij het land dan uiteindelijk zou verlaten hebben maar weet wel dat de Ethiopische politie hen thuis kwam ophalen (gehoorverslag CGVS p.10-12). Deze keuzevrijheid strookt niet met de bij het Commissariaat-generaal beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Question and Answer series – Eritrea and Ethiopia: large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000 – januari 2002) waaruit blijkt dat er tijdens het conflict massaal personen van Eritrese origine gedwongen werden teruggeleid naar Eritrea, dit gebeurde doorgaans in uiterst zware omstandigheden en veelal werden families daarbij brutaal uit elkaar gehaald. De door u verklaarde keuzevrijheid die uw moeder hierbij zou hebben genoten zorgt ervoor dat er kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van deze deportatie.

Niet alleen is het derhalve uiterst opmerkelijk dat uw moeder wel de keuze zou zijn gelaten, ook het feit dat uw vader als Eritreër probleemloos in Ethiopië kon verblijven is merkwaardig. Dit zorgt ervoor dat er eveneens **ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de Eritrese origine van uw vader.** U verklaart dat uw vader besloot in Ethiopië te blijven vanwege zijn gezondheidsproblemen. Ook wanneer u gevraagd wordt of deze keuze van uw vader tot enige problemen heeft geleid haalt u enkel zijn gezondheidsproblemen aan (gehoorverslag CGVS p.10-11). Verder verklaart u tot vier jaar geleden nooit problemen te hebben gekend in Ethiopië omwille van uw Eritrese afkomst (gehoorverslag CGVS p.12). Dit klemmt ten eerste met de massale deportaties van personen van Eritrese afkomst tijdens het grensconflict en de constante angst die leefde onder deze Eritreërs om alsnog gedeporteerd te worden. Het feit dat u zich daar geen zorgen in maakte en u zich niets meent te herinneren van de sfeer onder de Eritreërs in deze periode schaadt ernstig de geloofwaardigheid van uw Eritrese afkomst. Ook als kind zou men minstens iets van deze spanningen moeten hebben opgevangen. **U bent bovendien ook over het verloop van dergelijke deportaties bijzonder onwetend.** Hoewel u verklaart dat in die periode veel Eritreërs terugkeerden naar Eritrea heeft u geen idee of dit al dan niet vrijwillig gebeurde (gehoorverslag CGVS p.10). Enkel toen u ouder was hoorde u dat er ook mensen gedwongen zouden zijn geweest terug te keren (gehoorverslag CGVS p.12). Ook over hoe het uw moeder en uw broers en zussen verging bij hun aankomst in Eritrea weet u bitter weinig te vertellen. U weet enkel dat zij werden opgehaald door de politie en in Eritrea enige financiële steun kregen. U weet niet waar zij in eerste instantie werden naar toe gebracht en of zij alleen zouden zijn gereisd (gehoorverslag CGVS p.12). U verklaart nochtans nog in contact te hebben gestaan met uw familie (gehoorverslag CGVS p.15) zodat het opmerkelijk is dat u over het verloop van de deportatie van uw gezin of over de algemene situatie gedurende het grensconflict geen vragen stelde, gezien het een gebeurtenis betreft die een grote impact had op uw leven. Het zorgde er namelijk voor dat u als kind werd gescheiden van de rest van uw familie. Deze weinig doorleefde verklaringen zorgen ervoor dat uw Eritrese afkomst verder in vraag kan worden gesteld.

Ook de manier waarop u Ethiopië zou hebben verlaten doet verdere vragen rijzen met betrekking tot uw Eritrese afkomst. U verklaart aanvankelijk van plan te zijn geweest rechtstreeks van Ethiopië naar Eritrea te reizen. U ging daartoe naar het kantoor van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waar u een document diende te ondertekenen dat u van Eritrese origine was en vrijwillig terugkeerde naar Eritrea (gehoorverslag CGVS p.8). Uiteindelijk besloten u en uw vader alsnog illegaal naar Eritrea terug te keren omdat u schrik had gearresteerd en vermoord te worden door de Eritrese overheid bij uw aankomst in het land omwille van uw langdurig verblijf in Ethiopië (gehoorverslag CGVS p.18). Het is onwaarschijnlijk dat u en uw vader als Eritrees staatsburger dergelijke omzwervingen zouden dienen te maken om het land te betreden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Algemeen ambtsbericht Ethiopië – december 2006 en Algemeen ambtsbericht Eritrea – april 2013) blijkt namelijk dat personen van Eritrese afkomst welkom zijn in Eritrea. Zij hebben het recht terug te keren naar hun geboorteland. Zij dienen daartoe wel hun Eritrese nationaliteit aan te tonen. Indien dit niet het geval is dienen zij een verblijfsvergunning als vreemdeling aan te vragen. De vrees van u en uw vader om gearresteerd te worden bij een terugkeer naar Eritrea is derhalve ongegrond en uw illegale terugkeer ondermijnt zo verder de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit.

Bovendien verklaart u nooit enige stappen te hebben ondernomen om uw verblijf in Ethiopië te bestendigen, onder andere door te trachten aanspraak te maken op de Ethiopische nationaliteit. U verklaart nooit om de Ethiopische nationaliteit te hebben verzocht, u heeft dit nooit

overwogen en bent niet op de hoogte of dit al dan niet mogelijk is (gehoorverslag CGVS p.6 en 9). Dat iemand in uw precare toestand daar niet meer aandacht voor zou hebben is onwaarschijnlijk, zeker gezien u verklaart dat u steeds uw verblijfsvergunning diende te verlengen, wat voor een voortdurende onzekerheid zorgt. **Deze desinteresse zorgt ervoor dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u verklaart geen andere documenten te hebben bezeten.** Uit de toegevoegde informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal omtrent de nationaliteit van personen van Eritrese afkomst in Ethiopië (Algemeen ambtsbericht Ethiopië – december 2006 en Directive issued to determine the residence status of Eritrean nationals residing in Ethiopia – januari 2004) blijkt namelijk dat het perfect mogelijk is dat u aanspraak maakt op de Ethiopische nationaliteit. Hieruit blijkt dat zij die eerder enkel in het bezit waren van een verblijfsvergunning nog steeds aanspraak kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit. Daarenboven voldoet u eveneens aan de in deze richtlijnen uitgezette voorwaarden voor regularisatie tot de Ethiopische nationaliteit. **Dat u geen enkele stap in deze richting overwoog en zich zelfs niet over de mogelijkheden trachtte te informeren zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste situatie in Ethiopië.**

Bovenstaande argumenten leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese afkomst en nationaliteit. Daaruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde motieven om Ethiopië te verlaten.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u Ethiopië heeft verlaten omwille van de excessieve discriminatie vanwege uw Eritrese afkomst. Vooreerst dient er in deze context op gewezen worden dat uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Algemeen Ambtsbericht Ethiopië – december 2010 en mei 2013; Question and Answer series – Eritrea and Ethiopia: large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000 – januari 2002 en Refugee International Bulletin – Ethiopia-Eritrea: stalemate takes toll on Eritreans and Ethiopians of Eritrean origin – mei 2008) blijkt dat, hoewel de relaties tussen Ethiopië en Eritrea gespannen blijven, er geen sprake is van geweldplegingen ten aanzien van personen van Eritrese afkomst in Ethiopië, noch door de overheid, noch door burgers. Wel is er volgens bepaalde bronnen sprake van dat Eritreërs in Ethiopië zouden proberen hun afkomst verborgen te houden en enige discriminatie zouden ondervinden bij het zoeken naar werk. Andere bronnen stellen echter dat personen van Eritrese origine niet of nauwelijks discriminatie dienen te vrezen van de Ethiopische overheid. Personen van Eritrese afkomst die achterbleven in Ethiopië zouden vooral problemen ondervonden hebben door het feit dat zij gescheiden werden van hun familie en er weinig mogelijkheden waren om met hen in contact te treden. Zelfs ten tijde van het grensconflict en de deportaties van personen van Eritrese afkomst naar Eritrea was de houding van de Ethiopische bevolking niet eenduidig. Volgens bepaalde bronnen waren velen van hen sterk onder de indruk van de deportaties en stonden zij positief tegenover de achtergebleven Eritreërs, andere bronnen spreken dan weer van een negatievere houding waarbij de eigendom van de vertrokken Eritreërs werd ingenomen. In de geraadpleegde informatie is er geen sprake van een negatieve houding van de politie bij aanklachten van Eritreërs. Uit deze informatie komt naar voren dat de structurele discriminatie die u zou ondervinden als Eritreër in Ethiopië reeds danig gerelativeerd kan worden.

Verder verklaart u dat deze bedreigingen door uw burens vier jaar geleden een aanvang namen. U was op dat moment reeds 20 jaar en u verklaart voordien nooit problemen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.12). U weet niet waarom zij u op dit moment begonnen lastig te vallen en kunt geen andere reden dan uw Eritrese afkomst bedenken waarom zij u nu zouden viseren (gehoorverslag CGVS p.13 en 22). Aangezien u altijd al in dezelfde wijk woonde (gehoorverslag CGVS p.4) terwijl uw Eritrese afkomst al altijd bekend was geweest daar de rest van uw gezin werd gedeporteerd gedurende het grensconflict (gehoorverslag CGVS p.4 en 10) is het daarbij **onduidelijk waarom zij u op dit ogenblik op deze verregaande wijze zouden lastig vallen, dit terwijl u eerder nog geen problemen met hen kende.** Dit zorgt er reeds voor dat de moeilijkheden die u zou gekend hebben ondermijnd worden, waarbij het in elk geval niet vaststaat dat deze zouden te wijten zijn aan uw Eritrese origine.

Vervolgens verklaart u reeds vier jaar samen te zijn met uw Ethiopische vriendin en dat jullie nog nooit enige problemen hebben gekend omwille van uw Eritrese afkomst. U verklaart dat jullie afspraken in andere buurten waar zij niet op de hoogte waren van uw afkomst en dit zodoende niet voor problemen zorgde (gehoorverslag CGVS p.16-17). Bovendien waren het enkel uw burens of de mensen die u kenden die u lastig vielen (gehoorverslag CGVS p.13). Dit leidt tot de vaststelling dat het voor u eveneens **mogelijk was om zich elders in het land te vestigen om zo een einde te stellen aan de problemen die u kende.** U verklaart echter dat dit niet mogelijk was omdat u daar dezelfde problemen zou ondervinden, u zou ook elders in het land moeilijk aan een job geraken omwille van uw Eritrese afkomst (gehoorverslag CGVS p.22). Niet alleen staat uw Eritrese afkomst ter discussie, u slaagde er eveneens in om in andere buurten wel aanvaard te worden, zodat het merkwaardig is dat u hiertoe geen pogingen zou ondernemen. U kon het derhalve niet aannemelijk maken dat het verlaten

van Ethiopië en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om de door u aangehaalde problemen het hoofd te bieden.

Er is namelijk, indien men er zou van uitgaan dat u wel degelijk van Eritrese afkomst bent – wat eerder al werd ontkracht –, **geen enkele reden om aan te nemen dat uw verblijfsvergunning niet verder zou verlengd worden.** U verklaart nooit problemen te hebben ondervonden bij het verlengen van deze verblijfsvergunning (gehoorverslag CGVS p.5). Het is hierbij opvallend dat u verklaart enkel over een tijdelijke identiteitskaart te hebben beschikt. Uit de eerder aangehaalde informatie blijkt nochtans dat volgens de in december 2003 verschenen proclamatie inzake de Ethiopische nationaliteit en de richtlijn voor personen van Eritrese afkomst van januari 2004, personen die worden geacht de Eritrese nationaliteit te bezitten zowel een identiteitskaart als een verblijfsvergunning ontvangen. Het is in deze de verblijfsvergunning die elke zes maanden dient verlengd te worden. Het is hierbij dan ook opmerkelijk dat u niet verklaart ook over een verblijfsvergunning te hebben beschikt en dat het uw identiteitskaart was die diende verlengd te worden, wat opnieuw vragen opwekt in verband met uw administratieve toestand in Ethiopië.

Er dient tot slot te worden opgemerkt dat u **niet in het bezit bent van enig identiteits- en/of reisdocument, waardoor uw identiteit en/of reisweg niet kunnen worden nagegaan.** Nochtans geldt in elk soort procedure en dus ook in de asielprocedure dat men zijn verklaringen waar mogelijk, dient te ondersteunen mits documenten.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongegrondheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en op een beoordelingsfout.

In onderhavig verzoekschrift zet verzoeker de feiten als volgt uiteen:

“Het feitenrelaas dat Verzoeker op het CGVS uiteengezet heeft is helemaal niet correct.

Verzoeker wenst in dit beroep de volledige waarheid te vertellen.

Verzoeker is een Eritrees staatsburger, geboren in Addis Abeba.

Zijn vader bezit de Eritrese nationaliteit, zijn moeder is Ethiopische.

Zijn moeder is overleden toen Verzoeker 2 jaar oud was.

Hij heeft zijn hele leven in Addis Abbeba gewoond, en meer bepaald in Kirkos. Hij bezat geen identiteitsdocumenten, noch uit Eritrea noch uit Ethiopie.

Na het overlijden van de moeder van Verzoeker in Ethiopië, is Verzoeker met zijn vader in Ethiopië gebleven. Toen Verzoeker 11 jaar oud was, in 2002, werd Verzoekers vader echter door de Ethiopische overheid uit het land gezet en gedwongen naar Eritrea terug te keren.

Verzoeker is in Ethiopië achtergebleven en werd verder opgevoed door een Mevrouw [B.A.], eigenares van het huis waarin Verzoeker verbleef.

Zes maanden na zijn vertrek uit Ethiopië heeft Verzoekers vader contact met Verzoeker opgenomen. Hij vertelde Verzoeker dat hij nu in Asmara leefde maar dat hij niet voor hem kon zorgen, dat het leven in Eritrea te moeilijk was, en dat hij bij Mevrouw [B.A.] moest blijven.

Buiten dit telefoontje heeft Verzoeker geen contact meer met zijn vader gehad.

Verzoeker heeft schoolgelopen in Ethiopië tot het 4de leerjaar, wanneer hij de school verliet om te gaan werken.

Hij verdiende een beetje geld door kauwgoms en zakdoeken te verkopen op straat.

Verzoeker onderhield gedurende 4 jaar een relatie met Mevrouw [F.S.], een Ethiopische die nog steeds in Addis Abeba woont.

De laatste vier jaar werd het echter moeilijker en moeilijker voor Verzoeker om in Ethiopië te leven, omdat hij moeilijkheden kreeg met zijn burens. Zij hadden familie verloren tijdens het grensconflict met Eritrea en vonden dat Verzoeker als Eritreër niet op zijn plaats was in Ethiopië.

Ze beledigden Verzoeker, vielen hem lastig en bedreigden hem. Verzoeker werd ook fysiek aangevallen.

Hij deed hiervan verschillende keren aangifte bij de politie maar zij ving niets aan met de klachten van Verzoeker. Zij hadden de namen geregistreerd maar deden verder niets. De politie had Verzoeker ook gezegd dat hij niets te zoeken had in Ethiopië.

Verzoeker ging bovendienklacht neerleggen bij het Ministerie van Justitie, maar ook zij deden niets om zijn situatie aan te pakken.

Verzoeker ondervond vele moeilijkheden om werk te vinden omwille van zijn Eritrese afkomst en werd zwaar gediscrimineerd.

Na vele jaren geleefd te hebben in dergelijke omstandigheden, besloot Verzoeker Ethiopië te verlaten en naar Eritrea terug te keren om zijn Vader te vinden.

Verzoeker is dus eerst naar Soedan gegaan, aangezien het gemakkelijker is om via Sudan de grens over te steken.

Hij heeft contact met zijn vader kunnen opnemen om hem te zeggen dat hij in Eritrea zou aankomen.

Verzoekers vader heeft hem echter met drang aangeraden om niet naar Eritrea terug te keren omdat hij verplicht zou worden zijn nationale dienst uit te voeren en verder problemen zou ondervinden omdat hij protestants is, een religie die verboden is in Ethiopië.

Daarop besloot Verzoeker naar Europa te trekken om een asielaanvraag in te dienen.

Hij reisde naar Libië, waar hij in de gevangenis belandde.

Na 3 maanden kon hij ontsnappen en deed beroep op de Rode Halve Maan in Bengazi.

Na 15 dagen ging Verzoeker naar Tripoli waar hij zijn reis met een bootje naar Italië regelde.

Hij reisde vervolgens verder naar Frankrijk. Het was zijn bedoeling om vanuit Calais naar England te reizen.

Hij stapte een vrachtwagen in met een "B" op de nummerplaat. Hij dacht dat het "B" voor "Britain" was, maar dat was eigenlijk voor België.

Verzoeker kwam dus aan België.

Hij diende hier een asielaanvraag maar wilde niet de volledige waarheid zeggen omdat hij niet meteen begreep waarom zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij dacht dat hij door de politie gearresteerd zou worden en besloot daarom een ander verhaal te vertellen aan de Belgische overheid.

Nu wenst hij dus de waarheid te vertellen en beseft dat het een enorme vergissing was de Belgische overheid nietin vertrouwen te nemen..

Toch dient te worden vastgesteld dat de belangrijkste delen van het verhaal van Verzoeker met de waarheid overeenkomt.

Verzoeker heeft verder contact met zijn Vader kunnen opnemen, die hem beloofd heeft hem het bewijs te sturen dat Verzoekers vader naar Eritrea door de Ethiopische overheid teruggestuurd werd in 2002.

Verzoeker benadrukt ook dat hij een valse naam voor zijn Vader aan het CGVS heeft opgegeven. De echte naam van zijn vader is [M.S.E.] en Verzoeker wenst aan zijn beroep het bewijs van de Eritrese nationaliteit van zijn vader toe te voegen (zie stuk 3)."

Verder stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift het volgende:

"De motivatie van CGVS, gebaseerd op het foutieve relaas van Verzoeker, is vaak niet relevant. Dat kan niet aan CGVS verweten worden maar het is noodzakelijk dat Verzoeker nogmaals door het CGVS wordt gehoord om deze keer de volledige waarheid te kunnen vertellen.

III.1. Met betrekking tot de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen Conventie van Genève

Het CGVS weigert de hoedanigheid van vluchteling aan Verzoeker toe te kennen omdat hij er niet in geslaagd is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken:

1) Het CGVS stelt dat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de Eritrese afkomst van Verzoeker

Verzoeker begrijpt de motivering van CGVS niet.

Hij spreekt geen Tigrinya omdat hij nooit in Eritrea heeft geleefd. Hij heeft zijn hele leven in Ethiopië geleefd en spreekt enkel het Amhaars.

Het feit dat hij onwetend is over de Eritrese geschiedenis en samenleving en dat hij zo weinig kent van zijn land van herkomst kan ook uitgelegd worden door het feit dat Verzoeker nooit in Eritrea heeft geleefd.

Verzoeker heeft nooit gezegd van Amhara origine te zijn. Volgens Verzoeker is het een vertalingsfout van de tolk. Hij heeft gezegd tijdens zijn gehoor dat zijn moeder van Amhara origine was.

CGVS beweert ook dat "uw verdere verklaringen omtrent het grensconflict en de deportatie van uw moeder brengen uw Eritrese afkomst aan het wankelen". Verzoeker geeft nu toe dat zijn verklaringen omtrent de deportatie van zijn moeder niet met de waarheid overeenkomen.

De waarheid is dat zijn moeder gestorven is wanneer hij 2 jaar oud was en dat zijn vader gedwongen werd om naar Eritrea terug te keren. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat er tijdens het conflict massaal personen van Eritrese origine gedwongen werden teruggeleid naar Eritrea, hetgeen gebeurde in uiterst zware omstandigheden. Veelal werden families daarbij brutaal uit elkaar gehaald. Het feit dat Verzoekers vader in 2002 gedwongen werd naar Eritrea terug te keren komt overeen met deze informatie.

- 2) Het CGVS is van mening dat er ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de Eritrese origine van Verzoekers vader.

Verzoeker is nu in het bezit van het bewijs van de Eritrese nationaliteit van zijn vader (zie stuk 3).

Het feit dat Verzoeker onwetend is over het verloop van de deportaties tijdens het Ethiopische-Eritrese conflict is ook niet abnormaal omdat Verzoeker zelf nooit zulke deportatie heeft beleefd.

- 3) Het CGVS beweert dat de manier waarop Verzoeker Ethiopië zou hebben verlaten verdere vragen doet rijzen met betrekking tot zijn Eritrese afkomst.

Verzoeker is het niet eens met de motivatie van het CGVS.

Hij betwist niet dat het mogelijk is om naar Eritrea terug te gaan voor mensen die hun Eritrese nationaliteit kunnen bewijzen. Dit was niet het geval van Verzoeker, die nooit een officieel Eritrese identiteitsdocument heeft kunnen bekomen.

In het document "Algemeen ambtsbericht Ethiopië – december 2006" die aan het administratief dossier toegevoegd is, kunnen we lezen dat:

Vertrek naar Eritrea van personen van Eritrese afkomst

Voormalige bewoners van Ethiopië van Eritrese afkomst, afkomstig uit een derde land, zijn welkom in Eritrea, evenals de direct uit Ethiopië afkomstige gedeporteerden, mits zij de Eritrese nationaliteit kunnen aantonen. Indien zij die niet kunnen aantonen, zullen zij vanuit dat derde land een verblijfsvergunning als vreemdeling in Eritrea moeten aanvragen. Of dergelijke aanvragen worden gehonoreerd is niet bekend.

Op basis van deze informatie kunnen we vaststellen dat het niet gemakkelijk zou zijn voor Verzoeker om naar Eritrea terug te keren, omdat het geen bewijs heeft van zijn Eritrese nationaliteit.

- 4) Het CGVS beweert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door Verzoeker geschetste situatie in Ethiopië. Hij beweert dat het perfect mogelijk was voor Verzoeker om aanspraak te maken op de Ethiopische nationaliteit, en verwijt Verzoeker geen enige stap te hebben ondernomen om zijn verblijf in Ethiopië te bestendigen. CGVS beweert ook dat er geen sprake is van discriminatie of geweldplegingen ten aanzien van personen van Eritrese afkomst in Ethiopië.

In tegenstelling tot wat CGVS beweert blijkt niet uit de toegevoegde informatie dat het zo gemakkelijk was voor mensen uit Eritrea een permanente verblijfsvergunning in Ethiopië te verkrijgen of de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen. In het document "Algemeen Ambtsbericht Ethiopië / december 2010" staat te lezen dat:

"Volgens andere bronnen is het echter voor personen van Eritrese afkomst niet eenvoudig om hun Ethiopische nationaliteit terug te krijgen en wordt de richtlijn willekeurig gepast door de autoriteiten. Volgens sommige bronnen is de wetgeving ook weinig bekend bij de Eritrese bevolkingsgroep en de lagere overheden" (blz. 71).

"Er zijn berichten dat personen van Eritrese origine hun afkomst verborgen proberen te houden, dat zij problemen ondervinden bij het aanvragen van een identiteitskaart, dat zij in sommige gevallen bij het

zoeken van banen discriminatie ondervinden en dat zij zelden als groep bijeen durven te komen" (blz. 72).

Deze informatie is bevestigd in het "Algemeen Ambtsbericht Ethiopië 2013" (blz. 49 en 50).

De motivatie van het CGVS is dus helemaal niet correct.

Verzoeker heeft dus wel degelijk een gegronde vrees van vervolging in het geval van terugkeer naar Ethiopië.

5) De onmogelijkheid voor Verzoeker om naar Ethiopië terug te keren

Zelfs als de motivatie van het CGVS correct was over het feit dat er geen feiten van discriminatie voorkomen in Ethiopië voor mensen van Eritrese afkomst, dient te worden opgemerkt dat het niet mogelijk zou zijn voor Verzoeker om naar Ethiopië terug te keren.

In de documenten die toegevoegd werden aan het administratief dossier blijkt dat het niet mogelijk is om naar Ethiopië terug te keren wanneer men de Ethiopische nationaliteit niet heeft. Zelfs voor een persoon die een verblijfsvergunning had, is het niet mogelijk om naar Ethiopië terug te keren.

6) De vrees voor vervolging in het geval van een terugkeer naar Eritrea

Het CGVS is van mening dat het perfect mogelijk zou zijn voor Verzoeker om naar Ethiopië terug te keren. Zoals aangetoond, blijkt dit helemaal niet het geval te zijn.

Het CGVS voert in de bestreden beslissing echter helemaal geen analyse uit met betrekking tot de vrees van vervolging van Verzoeker in het geval van een terugkeer naar Eritrea.

Toch is de kans groot dat Verzoeker niet naar Ethiopië maar wel naar Eritrea teruggestuurd zal worden in het geval van een negatieve beslissing in België.

In Eritrea is de kans echter groot dat Verzoeker vervolgd wordt. De documenten in het administratief dossier bevestigen :

- het risico van verplichte militaire dienst
- het risico van religieuze vervolging

Geen enkele analyse werd gemaakt door het CGVS van deze elementen, de bestreden beslissing dient bijgevolg ten minste geannuleerd te worden om de hypothese van een eventuele terugkeer naar Eritrea voor een persoon met het profiel van mijn client te onderzoeken.

III.2. Met betrekking tot het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming

De asielaanvraag geïntroduceerd door Verzoeker bevatte eveneens een aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de asielzoeker die aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 valt.

Volgens artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in het geval van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt.

Er dient vastgesteld te worden dat de C.G.V.S. zijn weigering op geen enkele grond steunt. Geen enkele passage in de bestreden beslissing betreft de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut. De enige zin in de beslissing die gewijd is aan dit artikel bepaalt het volgende: "Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling kan erkend worden. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Tijdens de ondervraging, gehouden voor het C.G.V.S., heeft Verzoeker nochtans eveneens de vraag geuit dat hem het subsidiaire beschermingsstatuut zou toegekend worden aangezien hij het risico loopt ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, b) van diezelfde wet, hetgeen slaat op « marteling of menonwaardige of denigrerende behandelingen ». Bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan niets verzekeren dat Verzoeker geen ernstige inbreuken zal te beurt vallen gezien de gewelddadige regio waaruit hij afkomstig is, waar de Zetas actief is.

Hieruit volgt dat het risico dat Verzoeker ernstige inbreuken op zijn psychische integriteit zal moeten ondergaan bij zijn terugkeer zeer reël is.

Ten slotte kan uit deze elementen afgeleid worden dat de C.G.V.S. de gevolgen van het uitzonderlijk kwetsbaar profiel van Verzoeker in de uiteengezette context, in geval van terugtocht naar zijn land van herkomst, niet onderzocht heeft. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende gemotiveerd en drager van een beoordelingsfout, maar miskent zij ook artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document ter staving van de Eritrese nationaliteit van zijn vader (stuk 3).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een leesbare kopie neer van het Eritrese paspoort en de Eritrese nationaliteitskaart van zijn vader en de briefomslag waarmee hem deze documenten werden opgestuurd (rechtspiegingsdossier, stuk 8).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker ter rechtvaardiging van zijn eerder afgelegde bedrieglijke verklaringen het volgende aan: *"Hij diende hier een asielaanvraag maar wilde niet de volledige waarheid zeggen omdat hij niet meteen begreep waarom zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij dacht dat hij door de politie gearresteerd zou worden en besloot daarom een ander verhaal te vertellen aan de Belgische overheid. Nu wenst hij dus de waarheid te vertellen en beseft dat het een enorme vergissing was de Belgische overheid niet in vertrouwen te nemen."*

Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Verzoekers rechtvaardiging voor de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS afgelegde bedrieglijke verklaringen kan dan ook niet als afdoende beschouwd worden. De Raad acht het dan ook niet nodig om verzoeker een tweede maal te laten horen door het commissariaat-generaal, te meer daar hij zelf stelt: *"Toch dient te worden vastgesteld dat de belangrijkste delen van het verhaal van Verzoeker met de waarheid overeenkomt."* Bovendien dient opgemerkt dat de procedure bij de Raad niet tot doel kan hebben om een tweede gehoor uit te lokken, daar op die manier telkens andere elementen in het relaas kunnen worden aangepast en/of veranderd, hetgeen volgens verzoekers redenering telkens tot een nieuw gehoor aanleiding zou geven, terwijl de op de asielzoeker rustende

medewerkingsplicht eist dat hij vanaf het eerste interview een volledig en waarheidsgetrouw asielrelaas uiteenzet.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift toegeeft doelbewust bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd, wordt in hoge mate afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit klemmt des te meer daar hij geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de tolk een vertaalfout zou gemaakt hebben aangezien hij nooit gezegd heeft van Amhara-origine te zijn, dient opgemerkt dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat zijn etniciteit/afkomst "Amara" is (administratief dossier, stuk 12), terwijl hij op het CGVS enerzijds verklaarde dat hij niet weet van welke etnie hij is en anderzijds dat het interview op de DVZ goed verlopen is (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6). Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde hij evenmin te weten tot welke etnie zijn moeder behoort (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voor het overige komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij zijn hele leven in Ethiopië heeft gewoond en enkel Amhaars spreekt, hetgeen evenwel niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen waaruit blijkt dat verzoeker zijn Eritrese afkomst niet aannemelijk kan maken: *"Er kunnen in de eerste plaats vraagtekens worden geplaatst bij uw Eritrese afkomst. U bent vooreerst wel heel erg onwetend over de Eritrese geschiedenis en samenleving. U spreekt geen Tigrinya en weet niet van welke etnische origine u bent. Ook de etnische origine van uw ouders kent u niet (gehoorverslag p.3 en 6). U kunt geen enkele taal of etnische groep uit het land noemen, terwijl u verklaart dat uw ouders zowel Tigrinya als Amhaars spraken (gehoorverslag CGVS p.3). Dit betekent dat u zelfs niet op de hoogte bent dat 'Tigrinya' zowel een taal als de grootste etnische groep in het land behelst (Algemeen Ambtsbericht Eritrea – april 2013). Het is daarbij des te opmerkelijk dat u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van Amhara-origine te zijn (administratief dossier DVZ p.4), een etniciteit die wel in Ethiopië maar niet in Eritrea voorkomt. Verder weet u evenmin de geboorteplaats van uw ouders in het land te situeren (gehoorverslag CGVS p.6). U bent daarenboven bijzonder onwetend over de Eritrese geschiedenis. U weet enkel dat het land onafhankelijk werd in 1991 en dat het grensconflict met Ethiopië twee jaar duurde en startte in 1998. U verklaart dat daar niet werd over gepraat met uw vader (gehoorverslag CGVS p.9 en 11). U weet bovendien evenmin waarom uw ouders ooit besloten om naar Ethiopië te verhuizen (gehoorverslag CGVS p.9). Het is uiterst opmerkelijk dat u zo weinig over uw land van herkomst zou afweten terwijl uw gezin net vanwege hun afkomst al verschillende problemen ondervond. Vooral uw onwetendheid omtrent het referendum voor de onafhankelijkheid van Eritrea springt hierbij in het oog. U weet niet of er op dat moment kon gekozen worden welke nationaliteit de in Ethiopië wonende Eritreërs konden aannemen en weet evenmin wanneer uw ouders hun Eritrese identiteitskaart hebben verkregen (gehoorverslag CGVS p.9-10). Hoewel u toen nog jong was, u was zeven jaar op het moment, blijft het opmerkelijk dat u daar ook later niet meer interesse voor toonde. Het al dan niet deelgenomen hebben aan het referendum in verband met de onafhankelijkheid van Eritrea was namelijk doorslaggevend voor het risico op deportatie, zodat dit een belangrijke impact had op uw leven."* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat zijn vader in 2002 gedwongen werd naar Eritrea terug te keren, dient opgemerkt dat, gelet op de aanzienlijke wijziging van zijn verklaringen dienaangaande, geen geloof meer gehecht kan worden aan deze bewering. Dit klemmt des te meer daar verzoeker evenmin een afdoende rechtvaardiging kan geven voor het feit dat hij aanvankelijk een andere naam van zijn vader had gegeven, terwijl hij bij onderhavig verzoekschrift en ter terechtzitting een niet-vertaald identiteitsbewijs bijbrengt op naam van ene (M.S.E.) (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 8), waarvan hij stelt dat dit de echte naam van zijn vader zou zijn. Dergelijke *post factum*-verklaring is evenwel niet van aard de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit de identiteitsdocumenten van M.S.E. is evenmin af te leiden dat deze persoon de vader zou zijn van verzoeker, laat staan dat verzoeker de Eritrese nationaliteit zou bezitten. Ook voor zijn verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij zelf nooit Ethiopische of Eritrese identiteitsdocumenten heeft gehad, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij in Ethiopië beschikte over een verblijfsvergunning die halfjaarlijks verlengd moest worden (gehoorverslag CGVS, p. 5), heeft verzoeker geen afdoende rechtvaardiging.

Waar verzoeker stelt: *"In tegenstelling tot wat CGVS beweert blijkt niet uit de toegevoegde informatie dat het zo gemakkelijk was voor mensen uit Eritrea een permanente verblijfsvergunning in Ethiopië te verkrijgen of de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen."* en hierbij verwijst naar de aan het administratief

dossier toegevoegde landeninformatie, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op: *"Verzoeker kan niet overtuigen. Verweerder repliceert dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de informatie toegevoegd bij het administratief dossier, het perfect mogelijk is dat verzoeker aanspraak maakt op de Ethiopische nationaliteit en dat diegenen die eerder enkel in het bezit waren van een verblijfsvergunning nog steeds aanspraak kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit. Verzoeker tracht deze informatie te ontkrachten door het louter citeren van een zinsnede uit de gehanteerde informatie maar toont verder niet aan dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert onjuist zou. In casu wordt er in de bestreden beslissing op gewezen, dat verzoekers verklaring nooit enige stappen te hebben ondernomen om zijn verblijf in Ethiopië te bestendigen, blijk geeft van desinteresse en er voor zorgt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker verklaarde geen andere documenten te hebben bezeten. Alsook maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verblijfsvergunning niet verder zou verlengd worden. Verzoeker verklaarde immers nooit geen problemen te hebben ondervonden bij de verlenging ervan (gehoor CGVS p.5). Verweerder is samen met de commissaris-generaal van oordeel dat deze desinteresse van verzoeker en het gebrek aan informatie tot het bekomen van deze nationaliteit er voor zorgen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker geschetste situatie in Ethiopië."*

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Aangezien verzoeker, gelet op het voorgaande, zijn Eritrese afkomst niet aannemelijk maakt, dient niet te worden nagegaan welk risico hij zou lopen bij een terugkeer naar Eritrea en kan evenmin geloof gehecht worden aan de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. In het kader van dit onderzoek van verzoekers asielaanvraag, gebaseerd op artikel 48/3 (en 48/4), die een vraag tot internationale bescherming inhoudt omwille van de in voormelde artikelen opgesomde redenen, dienen de eventuele (administratieve) moeilijkheden bij een terugkeer niet te worden onderzocht.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS